

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 29 stycznia 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego, powód (...) Bank S.A. w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanemu M. P. zapłatę na rzecz powoda następujących kwot:

- a) 81.898,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 26 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – tytułem zapłaty kapitału,
- b) 2.690,82 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału,
- c) 1.022,16 zł tytułem odsetek karnych, oraz
- d) 90 zł tytułem opłat i prowizji.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony łączyła umowa kredytu nr (...) zawarta 10 marca 2015 roku. Pozwany nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku spłat rat kredytu w terminie, co skutkowało wypowiedzeniem przez powoda tej umowy i wystawieniem przeciwko pozwanemu wyciągu z ksiąg banku, stwierdzającego zadłużenie strony pozwanej.

(pozew k. 3 – 4)

Pismem złożonym 15 lutego 2016 roku powód zmodyfikował pozew, domagając się zasądzenia dalszych odsetek ustawowych od kwoty kapitału wskazanej w pozwie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty w wysokości równej stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i punktów procentowych.

(pismo k. 5)

Nakazem zapłaty wydanym 17 lutego 2016 roku w postępowaniu upominawczym prowadzonym za sygn. akt VI N-ce 175796/16, Sąd uwzględnił powództwo i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 9)

W dniu 3 marca 2016 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i przekazanie sprawy sądowi właściwości ogólnej pozwanego, oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów sądowych.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 11)

Postanowieniem z 11 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Łodzi jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

(postanowienie k. 15)

W piśmie stanowiącym uzupełnienie braków formalnych pozwu, powód wniósł ponadto o zasądzenie kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów w kwocie 29,52 zł oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(pismo k. 20)

Na poprzedzającą wyrokowanie rozprawę z 27 lutego 2017 roku powód nie stawiał się, będąc zawiadomionym o jej terminie. Pozwany podtrzymał swe dotychczasowe stanowisko procesowe, wnosząc o oddalenie powództwa oraz

zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

(protokół k. 92, zapis CD 00:00:18 – 00:01:50)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), zawartej 10 marca 2015 roku powód udzielił osobie podającej się za M. P. kredytu konsumpcyjnego na okres 96 miesięcy w kwocie 83.906,70 zł. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 6,60 % w stosunku rocznym. Całkowita kwota kredytu wyniosła 50.000 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona w dniu zawarcia umowy wynosiła zaś 108.223,68 zł. Raty kredytu były równe i były płatne w okresach miesięcznych do 10 dnia każdego miesiąca. Wysokość raty kredytu wynosiła 1.127,33 zł z zastrzeżeniem, że wysokość pierwszej raty, która miała charakter raty wyrównawczej, miała nie być wyższa, niż 1.127,33 zł i podlegała zapłacie do 10 kwietnia 2015 roku. Powód w umowie zobowiązał się prowadzić przez cały okres trwania umowy bezpłatny rachunek o numerze wskazanym w umowie kredytowej, na którym miały być gromadzone środki pieniężne wpłacane przez kredytobiorcę. Celem prowadzenia tego rachunku było umożliwienie kredytobiorcy gromadzenie kapitału służącego wyłącznie spłacie kredytu. Środki gromadzone na tym rachunku pozostawały nieoprocentowane.

(umowa kredytu k. 25 – 28)

Pozwany M. P. w dniu 12 marca 2015 roku zgłosił w Urzędzie Miasta Ł. utratę dowodu osobistego o numerze (...), wydanego przez Prezydenta Miasta Ł..

(zaświadczenie k. 48)

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, powód w dniu 19 października 2015 roku wypowiedział umowę kredytu nr (...) z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie, liczonego od dnia doręczenia kredytobiorcy oświadczenia o wypowiedzeniu. Powód poinformował również, że następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się natychmiast wymagalna i podlega zwrotowi. Powód zastrzegł przy tym, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości.

(kserokopia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem doręczenia k. 29 – 30)

W dniu 7 stycznia 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w wysokości 85.292 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 31)

W dniu 25 stycznia 2016 roku powód wystawił przeciwko pozwanemu wyciąg z ksiąg banku, stwierdzający że na dzień wystawienia wyciągu całkowite zadłużenie M. P. z tytułu umowy kredytu nr (...) wynosi 85.701,14 zł.

(wyciąg z ksiąg banku k. 24)

Podpisy o treści (...) oraz (...) figurujące w rubrykach przeznaczonych dla kredytobiorcy na kserokopii umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...), zawartej 10 marca 2015 roku nie pochodzą od M. P..

(opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań pisma ręcznego k. 61 – 67)

Pozwany M. P. ma 64 lata. Od 24 lat nie pracuje, jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Jego jedyne źródło utrzymania stanowi renta, którą odbiera osobiście od listonosza oraz świadczenie z pomocy społecznej w kwocie 163 zł. Pozwany nie rozlicza się z fiskusem. Po powzięciu informacji o skierowanych przeciwko niemu przez powoda

roszczeniach, wynikających z umowy kredytowej, na której został sfalszowany jego podpis, pozwany nie zawiadomił o tym fakcie organów ścigania.

(wyjaśnienia pozwanego k. 51, zapis CD 00:09:45 – 00:14:26)

Powyższe ustalenia zostały poczynione na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań pisma ręcznego. Wiarygodność złożonej do akt sprawy dokumentacji nie była kwestionowana przez żadną ze stron i wobec braku jakichkolwiek zastrzeżeń co do jej kompletności i autentyczności, Sąd uznał ją za w pełni miarodajną dla potrzeb ustaleń faktycznych w sprawie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się również na wydanej w sprawie opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań pisma ręcznego M. H. - uznając ją za rzetelną podstawę do dokonania ustaleń w przedmiotowej sprawie. Mimo że dowód z opinii biegłego, tak jak każdy inny, podlega ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., to jednakże sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych. W konsekwencji odwołanie się przez sąd dokonujący oceny dowodu z opinii biegłego, do takich kryteriów jak: zgodności opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także poziomu wiedzy biegłego, stanowi wystarczające i należyte odniesienie się do wiarygodności dowodu z opinii biegłego sądowego (por. wyrok SN z 7 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; wyrok SN z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00, niepubl. czy wyrok SN z 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, niepubl.).

Biegły dokonał badań porównawczych materiału kwestionowanego, tj. podpisów złożonych na oryginale umowy kredytu, którą powód złożył do akt sprawy celem umożliwienia wydania opinii (k. 56) z materiałem porównawczym w postaci własnoręcznych podpisów pozwanego złożonych na polecenie biegłego (k. 58 – 60), jak i własnoręcznych podpisów pozwanego pochodzenia bezwplywowego, tj. złożonych na dokumentacji ZUS, której oryginały organ ten nadesłał do akt sprawy celem umożliwienia wydania opinii (k. 54). Tok rozumowania przedstawiony przez biegłego należy uznać za skrupulatny i logiczny, zaś wnioski za przekonujące i zrozumiałe. Przeprowadzone przez biegłego badania porównawcze pisma ręcznego polegały na wyodrębnieniu w podpisach kwestionowanych i w podpisach porównawczych najbardziej dystynktywnych cech identyfikacyjnych, a następnie zestawieniu ich przy efektywnym wykorzystaniu specjalistycznych urządzeń optycznych i pomiarowych. W wyniku podjętych analiz komparatystycznych stwierdzenie zgodności lub niezgodności grafizmu konfrontowanych materiałów stanowi podstawę stosownych wnioskowań.

Dowód ze wskazanej opinii miał istotne znaczenie, ponieważ biegły dysponujący doświadczeniem oraz niezbędną wiedzą kryminalistyczną wypowiedział się na temat autentyczności podpisów złożonych na umowie kredytowej, z której strona powodowa wywodzi swe roszczenia, dochodząc do konkluzji, iż podpisy o treści (...) oraz (...) figurujące na rzeczowej umowie zostały sfalszowane i nie pochodzą od pozwanego M. P.. Pomiedzy podpisami kwestionowanymi a podpisami porównawczymi biegły stwierdził bowiem szereg różnic właściwości grafizmu, przejawiających się głównie w cechach geometryczno – pomiarowych, budowie i odmianach konstrukcyjnych liter oraz impulsie pisma. Rozbieżności grafizmu zostały szczegółowo wymienione i zilustrowane przez biegłego na dołączonej do opinii tablicy poglądowej.

Dla potrzeb wydania opinii biegły dysponował oryginałami analizowanych dokumentów – które w tym celu zostały złożone do akt sprawy. Dlatego też chybione są zarzuty powoda pod adresem opinii, kwestionujące rzetelność opinii z racji oparcia się przez biegłego na kopiach dokumentów z podpisami pozwanego. Z tych przyczyn wniosek powoda o uzupełnienie opinii biegłego został oddalony postanowieniem z 2 lutego 2017 roku (k. 84). Powód nie zakwestionował tego rozstrzygnięcia w trybie art. 162 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

W rozpoznawanej sprawie sporne było, czy ze strony pozwanego doszło do zawarcia umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z 10 marca 2015 roku, z której powód wywodził swe roszczenia. Pozwany zaprzeczył, aby zawierał taką umowę, kwestionując autentyczność swoich podpisów złożonych na umowie. Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego dają asumpt do przyjęcia, że podpisy pozwanego na tejże umowie zostały sfalszowane. W wydanej w sprawie opinii, biegły z zakresu badań kryminalistycznych pisma ręcznego stwierdził szereg różnic właściwości grafizmu pomiędzy podpisami rzekomo pochodzącymi od pozwanego i złożonymi na zakwestionowanej umowie a podpisami porównawczymi. Różnice te przejawiają się głównie w cechach geometryczno – pomiarowych, budowie i odmianach konstrukcyjnych liter oraz impulsie pisma. Rozbieżności grafizmu zostały szczegółowo wymienione i zilustrowane przez biegłego na dołączonej do opinii tablicy poglądowej.

Umowa, z której powód w rozpoznawanej sprawie wywodzi swoje roszczenia, jest umową o kredyt konsumencki i w dacie jej zawarcia podlegała reżimowi prawnemu określone ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz.U. 2016, poz. 1528 ze zm., zwanej w dalszej części uzasadnienia: u.k.k.). Zgodnie z art. 29 ust. 1 u.k.k. umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Z regulacji tej wynika, że w wypadku zawarcia umowy o kredyt konsumencki forma pisemna nie została zastrzeżona pod rygorem nieważności, a zatem jej niedochowanie nie skutkuje nieważnością umowy, lecz ograniczeniami dowodowymi, o których mowa w art. 74 k.c. Niedochowanie wymaganej formy umowy poddane jest także sankcji kredytu darmowego uregulowanej w art. 45 i 46 u.k.k.

Z przepisu art. 74 § 1 k.c. wynika, że zastrzeżenie formy pisemnej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy, nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności.

W rozpoznawanej sprawie powód nie udowodnił, aby pozwany zawarł z nim umowę o kredyt konsumencki. Dowodu takiego nie może stanowić złożona do akt sprawy umowa z przyczyn wymienionych powyżej. Strona powodowa nie wykazała za pomocą innych dostępnych środków dowodowych faktu istnienia między stronami stosunku zobowiązaniowego. Tym samym powód uchybił swemu obowiązkowi z art. 6 k.c. i nie przedstawił dowodów, z których wynikałoby zobowiązanie pozwanego do zapłaty na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty. Skoro więc powód nie wykazał zasadności swego roszczenia co do zasady, to powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał spór w całości, co skutkowało zobowiązaniem go do zwrotu pozwanemu kosztów procesu w wysokości 8.006,78 zł, na które składają się następujące kwoty: 789,78 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego, 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono w oparciu o § 2 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.).

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

Dn. 10 III 2017 r.